

Over rust en stilte weet de heer Verstoep mee te praten. Hij woont in een van de vijf huisjes — waarvan er nu één zijn gemaakt — tussen de gemalen François en Van Gennep van de Zuidplaspolder. Daar heerst alleen absolute rust in dat kleine straatje, aan weerszijden afgegrensd door een sloot en beschaduwd door prachtige bomen. Daar heeft hij zijn tuinje waarin hij wat rondscharrelt, niet omdat hij tuinier in hart en nieren is, maar omdat het nu eenmaal bij zijn leven hoort. Daar ook zijn de twee machines waar hij de verantwoording voor draagt.

De heer Verstoep is nu al zo'n 37 jaar machinist van het gemaal Van Gennep. „Bij leven en welzijn kom ik een eind over de veertig jaar heen”, zegt hij „toen we hem vroegen of hij dan wel de oudste machinist was, bevestigde hij dat met de woorden: „Ja, jammer genoeg wel!”

Het malen heeft de heer Verstoep bij wijze van spreken bij zijn geboorte meegekregen. Zijn vader heeft het ook 41 jaar lang gedaan en zijn grootvader eveneens. Al weet de huidige heer Verstoep niet hoe lang zijn loopbaan is geweest. En thans draagt de zoon van de machinist ook al weer enige weken zijn steentje bij in het bemalen van de polder.

Het gemaal Van Ennep beschikt over een dieselmotor en een elektrische motor. Samen slaan deze machines 350 kubieke meter water uit de polder. Per minuut wel te verstaan, want als het op waterstaatswerken aankomt, houden de Nederlanders niet van kleine dingen. Dan moet het goed zijn, want anders beginnen ze er helemaal maar niet aan.

Molens

De grootvader van de heer Verstoep heeft dat allemaal niet meegemaakt. Hij woonde toen nog op een van de vele molens, die de Zuidplaspolder droog hielden. De heer Verstoep kan nog de plaats aanwijzen, waar die molen heeft gestaan op ongeveer een honderd meter van het gemaal af. Een van de vele molens schrijven wij, want toen wij voorzichtig

raadde hoeveel molens er bij die Zuidplaspolder wel hebben gestaan en met het getal tien kwamen aandragen, merkte de heer Verstoep op, dat het er eerder een stuk of dertig zijn geweest.

Na de molens kwam het stoomgemaal, waarvan het gebouwtje nog steeds staat. Ook de onderkant van de 25 meter hoge schoorsteenpijp, die de heer Verstoep zelf nog heeft afgebroken, is nog te zien. Hij wordt nu gebruikt als vaste bloembak om het geheel wat op te fleuren. In 1938 werd een elektromotor in het gemaal geplaatst en drie jaar geleden deed de dieselmotor zijn intrede. Thans werkt de elektromotor vooral 's nachts, terwijl men overdag met de dieselmotor het overvloedige water wegpompt.

Terwijl wij samen met de heer Verstoep uitkeken over het uitlaatkanaal met zijn oevers, die begroeid waren met riet en de vele waterplanten, waartussen van tijd tot tijd loom een vis opsprong, vroegen wij hem of hij gedurende zijn loopbaan wel eens bijzondere dingen heeft meegemaakt. De heer Verstoep schudde het hoofd. „Ach, nee. Het is hier altijd rustig en ik zou het niet anders willen hebben. Het ergste was natuurlijk de ramp in 1953, toen de dijk bijna is doorgebroken. Toen hebben we een hele tijd niet kunnen malen door de hoge waterstand op de rivier, maar gelukkig hadden we het water in de polder nogal laag weggeslagen, zodat er in dat opzicht geen nare dingen zijn gebeurd.”

Zesde zintuig

Maar toch zijn de jaren niet zo maar zonder meer aan de heer Verstoep voorbijgeleden. Hij heeft in zijn loopbaan een soort zesde zintuig opgedaan, dat hem in staat stelt precies vanaf zijn plaatsje daar onder aan de dijk te vertellen hoe de stand van het water op de rivier is. De hoogte van het water, die uiteraard onder invloed staat van de getijbewegingen, is bijzonder belangrijk, omdat zij mede het moment bepalen, waarop het water uit de polder kan worden geslagen of in de polder kan worden gelaten.